

Není však tímto předpisem dáno úřadu oprávnění, aby jako nějaký oficiální zástupce strany nařizoval bez jejího zákroku ex offio obnovu v její prospěch na úkor jiné strany v řízení správním zúčastněné.

V daném případě nežádala poplatnice za obnovu řízení, nýbrž pouze za odpis dávky pro tísnivé poměry finanční. Žal. úřad nařídil obnovu také zcela výslovně z moci úřední, a to ve prospěch poplatnice a na úkor druhé strany ve sporu zúčastněné, dnešní st-lky, obce Prešova. K takovému zákroku nedával mu však cit. § 86 oprávnění.

Žal. úřad opírá se také o § 81 spr. ř., leč neprávem. Tento předpis normuje pravomoc stolice odvolací v instančním řízení; předpokládá tedy, že úřad je činný jako instance odvolací na základě řádného oprávněného prostředku strany. Nemůže tedy býti tímto předpisem odůvodněn zákrok oficiosní.

O ustanovení § 83 spr. ř., o němž se zmiňuje stížnost, žal. úřad se neopřel, a o sobě ani opřít nemohl, neboť tento předpis sám nedává úřadu oprávnění rušiti nebo měniti pravoplatná rozhodnutí, nýbrž jen odkazuje v tom směru na předpisy dosavadní. Nějakého takového dřívějšího předpisu se žal. úřad nedovolal.

Pokud pak žal. úřad zrušil akty v nař. rozhodnutí uvedené na základě zák. čl. XX:1901, učinil tak rovněž neprávem, neboť podle § 135 odst. 2 bodu 6 spr. ř. pozbyl zák. čl. XX:1901 s účinností vl. nař. č. 8/1928 Sb. platnosti pro úřady, pro něž toto nařízení platí, tudíž i pro žal. úřad.

Č. 12.272.

Pojišťovací právo: * Je-li z označení zaměstnání přihlášeného pojištěnce (služebné) v přihlášce patrné, že zaměstnanec má nárok na naturální požitky určitého druhu, nelze pro pouhou skutečnost, že rubrika o naturálních požitcích nebyla v přihlášce vyplněna, pokládati tuto přihlášku za nenáležitou ve smyslu § 20 odst. 2 zák. č. 221/1924 Sb.

(Nález z 24. ledna 1936 č. 10.238/36.)

Věc: Ing. Karel A. v Podmoklicích proti rozh. zem. úřadu v Praze ze 4. dubna 1933 o náhradě podpůrného nákladu.

Výrok: Naříkané rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

Důvody: Platebním výměrem z 23. dubna 1928 předepsala okr. nem. pojišťovna v Semilech st-li podle § 20 zákona č. 221/24 Sb. náhradu částky 3.948.14 Kč, kterou vydala na léčení a podporování Marie V. v době od 31. března 1927 do 30. března 1928. V důvodech výměru bylo uvedeno, že u Marie V., jež byla st-lovou zaměstnankyní, nastal pojistný případ dne 31. března 1927, v té době však byla Marie V. přihlášena nenáležitým způsobem, poněvadž byla dnem 27. února 1927 přihlášena na denní výdělek 4.60 Kč, ačkoliv měla měsíčně 140 Kč, byt a stravu.

V odvolání z tohoto platebního výměru namítal st-l, že Marie V. byla jím dne 1. března 1927 s dnem nástupu práce od 27. února 1927 přihlá-

šena jako služebná. V ostatním brojil st-1 proti nároku pojišťovny co do jeho výše.

Výměrem z 10. prosince 1930 zrušil okr. úřad v Semilech v odpor vzatý platební výměr v podstatě z důvodu, že byla-li Marie V. přihlášena jako služebná, bylo tím již řečeno, že má u zaměstnavatele byt a stravu, takže přihláška vyhovovala požadavkům pojišť. zákona.

Z tohoto výměru se odvolala okr. nem. pojišťovna v Semilech.

Nař. rozhodnutím vyhověl žal. úřad tomuto odvolání a zrušiv výměr okr. úřadu v Semilech rozhodl, že jsou dány předpoklady náhradní povinnosti st-1ovy z těchto důvodů: Stanovisko zaměstnavatele jest, že přihláška V. z 1. března 1927 byla přihláškou řádnou ve smyslu § 18 odst. 1 lit. a) zákona č. 221/1924 Sb., ježto rubriku »mzda naturální« nevyplnil a nebyl prý ani povinen ji vyplniti, poněvadž okr. nem. pojišťovna již z údajů o zaměstnání V. (služebná) mohla seznati, že V. má u něho kromě mzdy peněžité i byt a stravu. Zda pojišťovna mohla tuto okolnost seznati čili nic, nerozhoduje, když zaměstnavatel je podle § 18 odst. 1 lit. a) zákona č. 221/1924 povinen učiniti v přihlášce všechny údaje, jichž je třeba pro určení mzdové třídy. Ježto požitky naturální patří také ke mzdě rozhodné pro zařazení (§ 10 odst. 2 poj. zák.), byl zaměstnavatel povinen uvést i v přihlášce. Poněvadž pak podle sdělení okr. nem. pojišťovny byla přihláška v tomto směru doplněna až po nastalém pojistném případě, jsou předpoklady náhradní povinnosti zaměstnavatele podle ustanovení § 20 odst. 2 poj. zák. ve znění přednovelovém dány. Pokud se týče stanoviska zaměstnavatelova, že pojišťovna neměla činiti dávky za dobu celého roku, ježto zaměstnankyně onemocněla touž nemocí, v důsledku které byla dříve podporována, dlužno zdůrazniti, že poukaz na ustanovení § 98 poj. zákona není odůvodněn, ježto ode dne 29. ledna 1927, t. j. dne poslední výplaty nemocenského, do dne 31. března 1927 uplynula lhůta delší osmi týdnů.

Stížnost na toto rozhodnutí hájí předem názor, že okr. nem. pojišťovně vůbec nepřísluší nárok na náhradu podpůrného nákladu, poněvadž přihlášku Marie V. nelze považovati za nenáležitou, když byla pojišťovně přihlášena jako služebná, z čehož již samo sebou plynulo, že má u zaměstnavatele byt a stravu.

O stížnosti uvažil nss:

Podle § 20 odst. 2 zákona o sociálním pojištění ze dne 9. října 1924 č. 221 Sb. je zaměstnavatel povinen nahraditi pojišťovně náklad za dávky, které pojišťovna učinila podle zákona nebo stanov, byl-li pojištěnec přihlášen nenáležitým způsobem (§ 18 odst. 1 písm. a). Podle tohoto posléze citovaného ustanovení má přihláška obsahovati mimo jiné zejména údaje, jichž je třeba pro určení mzdové třídy. Podle toho nebylo by lze uznati přihlášku za náležitou a stíhala by zaměstnavatele povinnost nahraditi pojišťovně podpůrný náklad, kdyby přihláška neobsahovala údaje, jichž je třeba pro určení mzdové třídy.

Jest ovšem pravda, že určení mzdové třídy děje se podle § 12 cit. zákona nejen na základě mzdy na penězích, nýbrž i na základě hodnoty naturálních požitků, jež za součást mzdy jsou výslovně prohlášeny ustanovením 2. odst. § 10, a má tato přihláška osoby pracovní, požívající

vedle mzdy v penězích určitých naturálních požitků, obsahovati, aby vyhověla předpisu § 18 odst. 1 lit. a), též údaje o druzích těchto naturálních požitků. To uznává v souhlase s nař. rozhodnutím i st-l, a otázka jest jen, zda tomuto postulátu přihláška st-lova vyhovovala, když — jak z toho žal. úřad vychází — nebyla v rubrice o naturálních požitcích vyplněna. Kladnému stanovisku stížnosti bylo přisvědčiti.

Přihlašuje k sociálnímu pojištění Marii V., uvedl st-l v příslušné rubrice jako postavení pojištěncovo v zaměstnání: služebná. Služebnou rozumí se pak obecně taková osoba pracovní, která vykonávajíc práce potřebné pro vedení domácnosti jest za tyto práce odměňována vedle mzdy na penězích též bytem a stravou z domácnosti zaměstnavatelovy. Nemá-li osoba pracující v domácnosti zaměstnavatelově těchto naturálních požitků, nebývá označována slovem: služebná, nýbrž výrazem jiným. Označil-li proto st-l přihlášenou zaměstnankyni jako služebnou, dal tím najevo, že pojištěnka má vedle mzdy na penězích též nárok na naturální požitky a to zcela určitého druhu. Ale pak již tím vyhověl dostatečně předpisu § 18 odst. 1 lit. a), a nelze pak jen proto, že rubriku o naturálních požitcích ponechal nevyplněnou, pokládati jeho přihlášku za nenáležitou ve smyslu nahoře citovaných ustanovení.

Č. 12.273.

Vojenské věci: * Proti požadavku vojenské správy vznesenému na obec, aby na základě zák. čl. XXXVI:1879 o ubytování vojska dodala vojenské správě místnosti pro umístění vozů náhradního praporu, nemůže obec s úspěchem namítati, že jde o ubytování trvalé a nikoli přechodné.

(Nález z 28. ledna 1936 č. 10.310/36.)

Věc: Město Báňská Bystřice proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě ze 7. července 1933 o náhradě za ubytování vojska.

Výrok: Stížnost se zamítá pro bezdůvodnost.

Důvody: Městská rada v Báňské Bystřici usnesla se 9. prosince 1931 vzhledem k požadavku československé vojenské správy, zastoupené posádkovým velitelstvím v Báňské Bystřici, že umístí vozy náhradního praporu pěšího pluku č. 25 v městské budově, a to za roční nájemné 12.000 Kč. Proti tomuto usnesení podalo posádkové velitelství v Báňské Bystřici stížnost, a to potud, pokud za místnost pro uskladnění vozů je požadováno roční nájemné, dovozujíc, že městu přísluší pouze náhrada podle ubytovacího zákona. Okr. úřad v Báňské Bystřici výměrem z 25. května 1932 stížnost zamítl s odůvodněním, že skladiště vozů náhradního praporu má charakter stálého skladu ve smyslu ustanovení prov. nař. č. 4275/1895 H. M. k § 7 zák. čl. XXXVI:1879, a že o umístění takového skladiště musí se vojenská správa postarat sama.

Dalšímu odvolání bylo nař. rozhodnutím vyhověno a výměr okr. úřadu zrušen.